

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. június 2.
(csütörtök)**

Szepesy László

ALAMIZSNAADÁS

Énekek: 225,1-4, 279,1-2.4

Alapige: Máté 6,2-4

„Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.”

Imádkozzunk!

Valóban kimondhatatlan hálával tartozunk Neked, felséges Urunk, Istenünk, szerető mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, mert Te naponként hordozol bennünket kegyelmesen, hosszan tűrve minden bűnünket. És azért is Téged dicsőítünk és magasztalunk, mert kiárasztod naponként ránk minden jótéteményedet, gondoskodsz rólunk a testi dolgokban is, de gyermekeidről úgyis, hogy lelkiekben megadod a lelki táplálékot a Te Igédben, az elcsendesedéseinkben. Dicsőítünk azért, mert minderre nem vagyunk sem méltók, sem pedig olyanok, mint akik mindezt teljes mértékben jól használnák ki.

Alázattal és bűnbánattal borulunk Eléd, mert valóban sokszor hálátlanok vagyunk: látjuk a sok gazdagságot, és mégis többet kívánunk. Látjuk mindazt, amit már tettél értünk, hogy odaadtad a legdrágábbat, egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust, és mégis többet kívánunk Tőled. Sokszor fontosabbnak tartjuk e földi kívánságainkat, mint azt az örömet, amelyet egyszülött Fiadban nekünk adtál. Urunk, ezért is kérünk Téged, hogy formálj

bennünket ígéreted szerint, hisz azt mondtad, hogy elküldöd a Szentlelket, aki megtanít minket minden igazságra, vezet bennünket a Te utaidon, aki az engedelmességre bátorít bennünket, és ezt kérjük is Tőled a mai napon.

Kérjük, hogy most, minden testi fáradság ellenére is ébresztgesd szívünket, és fordítsd figyelmünket magad felé. Könyörgünk azért, hogy az ige ne szóljon hiába, nyisd ki a szívünket előtte, és hogy hadd lehessünk annak csodás megtapasztalói, mit jelent gyümölcsöt teremni felebarátaink javára és a Te dicsőségedre.

Így kérünk, áldd meg Rád figyelésünket, istentiszteletünket Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Máté evangéliuma 6. fejezetének elején Krisztus három dolgról beszél: az alamizsnaadásról, az imádságról és a böjtölésről. Egyszer valaki találóan azt mondta, hogy ez a három istentiszteleti mód gyakorlása azt jelenti, hogy az ember igyekszik teljes egészében odaadni magát az Úrnak. A lelkével imádkozik, testével böjtöl, és a vagyonából, a rábízott javakból pedig alamizsnát ad. Amennyiben mindezeket élő hittel, rendszeresen, nem képmutatásból, hanem őszintén tesszük, az valóban segíthet minket abban, hogy a gonosztól elforduljunk, és engedelmeskedjünk Urunknak. Ha azonban képmutató módon élünk ezekkel, akkor az nemhogy nem fog minket közelebb vinni az Úrhoz, hanem egyenesen önelégültekké, önigazultakká és gögősekké fog tenni minket. Pont ezért, mivel ez ilyen veszélyekkel járhat, Krisztus figyelmeztet minket előre, és beszél ezekről. Tanítása során előbb mindig felhívja a figyelmünket a képmutatás veszélyére, és csak azután tér rá arra, hogyan tudnánk ezeket a dolgokat az Úrnak tetsző módon gyakorolni. A felolvasott igében is ezt teszi az alamizsnaadással kapcsolatban. Követve az igei gondolatmenetet, Krisztus gondolatmenetét, a mai alkalmunkon először az alamizsnaadásról szeretnék általánosan szólni néhány szót, ezt követően arról, hogy hogyan tudja mindezt a gyakorlatot megrontani a képmutatás, végül pedig azt néznénk meg, hogy Isten útmutatása szerint hogyan gyakorolhatjuk azt helyesen, Isten dicsőségét keresve.

Először beszéljünk egy kicsit az alamizsnaadás szokásáról, gyakorlatáról általánosan. Talán nem túlzás azt állítani, hogy sajnos méltatlanul háttérbe szorul, vagy teljes egészében hiányzik ez a gyakorlat sok hívő ember életéből. Mindezt annak tudatában mondom, hogy a mögöttünk lévő időszakban szinte az egész ország, hívők és hitetlenek egyaránt megmozdultak, amikor a háború menekültjeinek megsegítéséről volt szó. De most nem az ilyen rendkívüli, ritka eseményekről szeretnék beszélni, hanem életünk

mindennapjairól, azokról az időkről, amikor senki sem szervez gyűjtést valamilyen tragédia miatt. Az ilyen időszakokban sokan úgy élik hívő életüket, hogy egyáltalán nem adnak semmit a rászorulóknak. Itt nem a templomi perselybe dobott pénzről van szó, aminek egy jó részét a gyülekezeti élet fenntartására kell fordítani. De még nem is pusztán pénzbeli adományra gondolok, amit egy ismeretlen hajléktalannak adnánk oda, nem tudva, hogy mire fordítja azt. Inkább azzal a lelkülettel kapcsolatban kell kicsit elgondolkoznunk, amit korunk szellemisége fertőz meg énközpon-túságával és a megidealizált önzőségével. Nagyon egyszerű dologban nyilvánul meg ez a fajta világi befolyás és gondolkozás: mégpedig abban, hogy hamarabb jut eszünkbe az, hogy a másik mit tehetne, vagy tehetett volna értem, mint az, hogy én mivel segíthetném a másikat. Abban a vágyban re-alizálódik, amely folyamatosan, sokszor szinte telhetetlenül csak kapni akar, adni viszont csak akkor, ha nagyon muszáj, vagy még akkor sem.

Mi, reformátusok, sokszor még meg is ideologizáljuk ezt, hogy miért nem segítünk a rászorulókon. Azt mondjuk a Szentírás alapján – és telje-sen jogosan egyébként, mert bibliai igazságot hangoztatnunk –, hogy nem a jócselekedetek által jutunk be az üdvösségre, hanem csakis a Jézus Krisztusba vetett hit által. És ez tényleg így van. De ebből kiindulva sajnós téves gyakorlatra következtetünk, és közmondással élve kicsit átesünk a ló túlsó oldalára, mert azt mondjuk, hogyha nem a jócselekedet a lényeg, akkor az akár el is maradhat. Nagyon sokakban ez sajnós így csapódik le. Így nézve a dolgot sokak szemében teljesen lényegtelenné válik az a kér-dés, hogy vajon rendszeresen szoktunk-e alamizsnát adni valamilyen for-mában a rászorulóknak, vagy éppen nem. Még azzal is ki tudjuk egészíteni ezt a fajta magyarázkodást, hogy a hívő embernek és az élő gyülekezetnek nem ez az elsődleges feladata, hanem az evangélium hirdetése, ami szintén bibliai igazság és így van: a gyülekezet elsődleges feladata az evangélium hirdetése, a misszió; csak hogy ez a feladat nem mentesít minket az alól a kötelesség alól, hogy teljesítsük Istennek az alamizsnaadásra vonatkozó parancsát is. Nem kéne az egyiket kijátszani a másikkal szemben, hanem mindkettőt megtartva, a maga helyén kezelve szót fogadni az Úrnak. És va-lóban, sajnós napjainkban sok esetet láthatunk arra, hogy gyülekezetek el-tévelyedve a szociális szférában látják legfőbb feladatukat (idősotthonok fenntartása, otthoni segítségnyújtás megszervezése, biztosítása, stb.), és az elsődleges feladatukat, az evangélium hirdetését teljesen mellőzik. Hang-súlyoznám, nem mindenki ilyen, de vannak ilyenek. Az ilyen szomorú ese-tek azonban nem menthetnek fel minket az alól, hogy mind személyes, mind gyülekezeti életünkben a megfelelő helyén éljünk az alamizsnaadás gyakorlatával. Alapigénkben Krisztus is egy helytelen gyakorlatról beszél, arról, hogy a farizeusok hogyan torzították el ezt a szolgálatot. Ebből azon-

ban nem azt a következtetést vonja le Urunk, hogy akkor ne is foglalkozzatok a rászorulókkal, mert fennáll a veszélye a torzulásnak, hanem arra figyelmeztet minket, hogy térjünk vissza Istenhez ebben a szolgálatban, lelki módon végezzük azt, a megfelelő helyre téve azt az életünkben. Az Ige szerint tehát nincs semmilyen mentségünk arra nézve, ha mellőzzük a szeretetnek ezt a gyakorlatát.

Ellenkezőleg! Nemhogy mentségünk nincs, de az Ige még meg is fedd bennünket, mert a Szentírás számtalan helyen és módon hangsúlyozza az alamizsnaadás fontosságát. Pl. azt mondja az Isten szemében igaz emberről, hogy *„osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig...”* (Zsolt 112,9). Hangsúlyoznám: nem ettől lesz igaz az ember, hogy alamizsnát ad valakinek, hiszen Krisztus teszi azzá, de igaz, megigazult emberként az alamizsnaadás az élete részévé válik. Figyelmeztetőleg is szól ugyanerről: *„Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, akiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése”* (Péld 3,27). Ezekből és sok más igéből láthatjuk, hogy attól még, hogy a képmutatás megrontja sokak életében az alamizsnaadást, mert szeretnek a médiában és látványosan, mások előtt adakozni, attól még továbbra is kötelességeink közé tartozik ez a fajta szeretet gyakorlás. Mert bár igaz, hogy ezzel nem érdemeljük ki az üdvösséget, és itt egy kicsit keményen hadd fogalmazzak: ugyanakkor az is igaz, hogy e nélkül pedig nem mehetünk be a mennybe. Miért? Hallgassuk meg, mit mond erről az 1Jn 3,17! *„Akinak pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?”* Miről árulkodik tehát e szerint az igevers szerint az alamizsnaadás megléte vagy éppen hiánya az életünkben? A bennünk lévő isteni szeretetről vagy annak hiányáról, valamint arról, hogy elzárjuk-e szívünket egymás elől vagy nem. Ugyanilyen értelemben beszél Jézus Krisztus az ítélet napjáról, amelyen bár nem a cselekedeteink mentenek meg minket, hanem csakis a Krisztusban való hit, de ha ez a hit cselekedetek nélküli, akkor gyümölcstelen. Krisztus pedig ezeket a gyümölcsöket fogja keresni az életünkben, hiszen azt mondta azoknak, akik üdvözülnek, hogy *„éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Mezültelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám”* (Mt 25,35-36). Összegezve tehát azt kell mondanunk, hogy a Szentírás igenis nagy hangsúlyt helyez arra, hogy másokon segítsünk, és így is gyakoroljuk az Istentől kapott szeretetet. Nem hunyhatunk tehát a fölött szemet, ha életünkéből kimarad ez a fajta engedelmesség Krisztusnak, hanem törekednünk kell rá, hogy ebben is Krisztus útján járjunk. A hogyanról, hogy hogyan adjunk alamizsnát, egy korábbi igehirdetésben már szóltam, ezért most inkább arra térnék rá, amivel

Krisztus is folytatja, hogy hogyan tudja a képmutatás megrontani az alamizsnaadást.

Először is – tudjuk jól, hogy – a képmutatók is ismerik Krisztus ezen parancsát, és többen gyakorolni is akarják, illetve szokták is a másoknak való segítségnyújtást. Akkor mégis mi a probléma velük? Elsősorban az, ami a szívükben van. Krisztus is erre fókuszál alapigénkben. Isten számára sok esetben nem a tett, az elvégzett dolog számít, hiszen gyakran hívők és hitetlenek ugyanúgy cselekszenek. A probléma azzal van, hogy milyen indíttatásból és milyen célból teszik a jót, azaz hogy mi van a szívben, vagy éppen mi hiányzik. A képmutatók pedig ebben vétkeznek leginkább az Úr ellen. Mert gondoljuk végig, hogy vajon a farizeusok Isten iránti engedelmességből adakoztak a szegényeknek? Akkor Krisztus, azaz Isten maga miért feddi meg őket? Vagy egyszerű felebaráti, emberek iránti szeretetből cselekedtek? Krisztus ez ellen sem emelne kifogást. De mivel ezek nem voltak meg bennük, ezért állítja őket negatív példaként tanítványai elé, hogy így ne tegyétek, mint a farizeusok. Mert a farizeusokban semmi együttérzés nem volt a szegények iránt, hanem merő büszkeségből, hiábavaló dicsőségvágytól indíttatva cselekedtek. Kérkedni akartak saját jóságukkal, esetleg gazdagságukkal. Azért osztottak alamizsnát, hogy az emberek dicsőítsék őket, mint jó embereket, nagyra becsüljék és tiszteljék őket. Tudták, hogyan kell saját javukat szolgálni akár úgy is, hogy közben valami apróságot adnak másoknak. Pont ezért választották jócselekedeteik helyszínéül az olyan helyeket, ahol sokan látják őket, úgy, mint a gyülekezeteket, zsinagógákat vagy éppen az utcákat. Ezen alkalmakkor, mikor alamizsnát adtak, a szegényeket kürtökkel hívták össze, így tudták meg a városban lakó szegények, hogy most adományosztás lesz, szól a kürt, megyünk. Hangsúlyoznám, hogy a Szentírás szerint nem törvénytelen és gonosz dolog akkor adni alamizsnát, amikor mások is látnak minket, az viszont igen, hogy azért adunk, hogy lássanak minket.

Krisztus azt mondja az ilyen képmutatókról, hogy elvették jutalmukat. Ez nem fenyegetés, hanem tény, és egyben Isten ítélete is, hogy a képmutatók elveszik a jutalmukat. Miért ítélet? Gondoljuk végig. Azért, mert bár jutalmat kaptak cselekedeteikért, de ez az ő saját jutalmuk, amit maguk kívántak, és nem az a jó, amit Isten ígér és fog adni az Övéinek. Ez az emberi jutalom, nem az isteni. Elég szegényes jutalom az emberi dicséret, mulandó, és tudjuk jól, hogy sok esetben nem ér semmit sem. Saját jutalmuk, mert ők erre vágytak, ezért nevezi így Krisztus: hogy az emberek lássák őket, adjanak nekik dicséretet, díjakat, különféle címeket, rangokat, vagy egyszerűen hirdessék, hogy milyen jó ember; mindezek olyan jutalmak, amelyekkel csak a bűnös ember elégszik meg. Azzal, ha emberek dicsérik őket. Istennel azonban az ilyen képmutatók nem törődnek valami

sokat. Sajnos a legtöbb ember megelégszik ezzel, ahogyan Ábrahám is mondja a gazdagnak, aki a pokolban sínylődik a gazdag és Lázár történetéből: „*Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel*” (Lk 16,25). Ott is elvették a javakat. Sokat ért ezzel a jutalommal a gazdag ott a pokolban!

Másrészt azért ítélet ez a jutalom a képmutatóknak, mert csupán egy jelenlegi jutalom, amit most kapnak meg, viszont ezek nem maradnak meg az örökkévalóságra. Az ilyen képmutatók látszólag mindent megkapnak Istentől ebben az életben, amire most vágnak, kézhez vehetik jutalmukat most, ellenben a hívőknek ugye várni kell sok mindenben az örök életig, de a későbbiekre a képmutatóknak nem marad semmi. Az a jutalom, amelyben most részesedünk, nem tart ki az örökkévalóságban, ha emberektől kapott jutalmunk van. Mert ez az összes jutalom, amire a bűnös ember vágyik. A hívők öröksége ennél jóval több és maradandóbb. A hívő ember is kaphat emberi elismerést természetesen, de számukra mindez csupán az Istentől kapott örökség egy kis része, és az örökség nagy része még hátra van. A képmutatók számára azonban ez minden. Mi a különbség tehát a képmutató vallásoskodó és az Istenben ténylegesen hívő ember között? Hogy ez utóbbi számára Isten a fontos, és jutalmát is Tőle várja, míg az előbbi csak az emberek tetszését keresi és hajhássza. Mennyei örökségünkötől, és igazából Krisztustól foszt meg minket saját képmutatásunk, és Jézus erre figyelmeztet, hogy vigyázz, hogy milyen jutalmat kívánsz, s vigyázz, hogy melyet akarsz kapni, mert tőlem is kaphatsz, de a bűnös emberektől is. De az igazi örökségünk Krisztus maga, és ezért mondom, hogy Krisztustól foszt meg minket saját képmutatásunk, ha nem Őrá vágyunk, és nem az Ő tetszését keressük. És ezért figyelmeztet Krisztus a képmutatás bűnére. Vigyázzatok, ne legyetek olyanok. Ügyeljünk arra, hogy ne essünk ebbe a bűnbe, és ha már benne vagyunk, akkor keressük Urunknál a szabadítást és a szabadulást, mert Ő ezért is meghalt.

Ezek után, harmadszor, pedig nézzük meg, hogy mit ír elő nekünk Urunk a 3-4. versekben, hogy Ő hogyan teljesítette be ezt az isteni parancsot földi élete alatt. Az ezzel kapcsolatos fő szabályt így fogalmazza meg Krisztus: „*ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed*”.

Igaz ez akkor is, amikor pénzt dobunk be gyűjtéskor a perselybe, vagy akkor, amikor ruhát adunk valaki rászorulóknak, vagy valamilyen segítséget nyújtunk nekik, kezünkkel is teszünk értük. Mit is jelent ez a szabály? Én most két dolgot szeretnék kiemelni.

Egyrészt egyfajta lelkiületet, és ezt aláhúznám: ez a szabály egy lelkiületre mutat rá, mégpedig arra, hogy készségesen, jó kedvvel, szívünket megnyitva mások előtt, adjunk, nem pedig szomorúságból vagy kényszerűség-

ből (más igehelyek erre figyelmeztetnek minket). Pál apostol a Filippi gyülekezettől kapott a missziója során egy kis csomagot. Nem ismerjük a tartalmát, valószínűleg élelmiszer, ruha vagy némi pénz is lehetett benne. Nem tudjuk. De Pál ennek a gyülekezeti adománynak úgy megörült (nem magáért az ajándékért, hanem azért a szeretetért, amellyel a gyülekezet tagjai azt neki adták), hogy Istennek tetsző áldozatnak nevezte a neki küldött csomagot. Az áldozat szó mögött valami értékeset lássunk, olyat, ami Istennek odaadható, felkínálható, ami Istennek tetsző. Pedig nem nagy dolgokról volt szó. Tényleg lehet, hogy csak néhány élelmiszer, ruha, semmi úgymond különös dolog. Mégis Pál egy fél fejezeten keresztül beszél az ő példájukról a filippiekhez írt levélben, hogy az mások számára is követendő példa legyen az adományozásban. Javaslom, hogy otthon olvassuk el a Fil 4,10-zel kezdődő szakaszt ezzel kapcsolatban, hogy Pál hogyan dicséri a gyülekezet szeretetét. Nem az ajándékát: a szeretetét.

Másrészt ez a szabály, hogy *„ne tudja a te bal kezéd, mit cselekszik a te jobb kezéd”*, azt is jelenti, hogy titokban cselekedjünk jót. Azért segítünk másokon, mert az Isten szemében jó dolog, mert önmagában véve helyes cselekedet, és ne azért, hogy nyilvánosságra kerüljön, és jó hírnevet szerezzünk általa. Ezt a kísértést, amely egyébként minden szívben megjelenhet, a titokban tartás nagyon jól ki tudja védeni. Pont ezért parancsolja nekünk Krisztus, hogy azon legyünk, hogy minden esetben, hogy ha lehet, akkor titokban tegyünk jót másokkal. Mint már említettem, nem bűn mások előtt jót tenni, tehát ha nem sikerül titkon, csak nyilvánosan, az nem bűn. Krisztus is számtalan alkalommal nyilvánosan segített másoknak, de ebben a szabályban arra szólít fel minket, hogy törekedjünk az alázattól vezérelve titokban jót tenni. Mennyire? Annyira próbáljunk titkolózni, ha szabad így fogalmazni, hogy még az egyik kezünk se tudja, hogy mit tesz a másik. A még hozzánk közel állók se tudják rólunk, hogy jót teszünk. De hát, kérdezik sokan, akkor hogyan dicsőítik Istent az ilyen tetteinkért? Mert ugye az ige azt is mondja, hogy *„úgy fényljk a ti világosságotok..., hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”*. Hogy egyeztethető össze ez a kettő, hogy Krisztus azt mondja, hogy titokban, de mégis azt mondja, hogy világosságban? Úgy, hogy mi törekedjünk a titokban való cselekvésre, és hogyha az Úr akarja, akkor majd nyilvánosságra hozza a jócselekedetet, de ha ez meg is történik, mi akkor se tehetünk mást, mint Istent dicsőítjük érte, és ne hagyjuk, hogy minket, eszközöket magasztaljon fel a világ.

Miért mondja Krisztus azt, hogy a bal kéznek nem kell tudnia a jobb kéz cselekedeteiről? Azért, mert ez a titokban cselekvés az ellen is véd, hogy a túlzott önvizsgálat bűnébe essünk, abba, hogy túl sokat foglalkozunk magunkkal, hogy mennyi jót teszünk én. Ha a bal kéz nem tud a jobb

tetteiről, akkor az annyit jelent, hogy nem magunkkal foglalkozunk, hanem azzal, hogy Isten akarata szerint mit kell tennem. Akkor a figyelmünk nem magunkra összpontosul, hanem Isten ígéjére, aki vezet bennünket a cselekvésben. Krisztus azért fogalmaz ilyen figyelemfelkeltő módon, hogy a jobb kéz nem tudja, mit tesz a bal, hogy elkerüljük a magunk csodálatának, jószágának, dicséretének kísértését. Az önteltség és önelégültség, valamint saját árnyékunk imádása a büszkeség különféle megnyilvánulási formái. Éppoly veszélyesek, mint a hiábavaló dicsőség keresése, és a hivalkodás az emberek előtt. Ezzel szemben kiket állít Krisztus elének példaképként szintén a Máté 25-ben, amikor az ítéletről beszél? Azokat a hívőket, akik szinte el is felejtették, hogy jót tettek, akik nem is voltak ezzel tisztában. Mert mit mondtak az üdvözülők Krisztusnak? *„Gyertek, én Atyám áldottjai...”*, mert mit tettetek? Mi volt erre a feleletük? *„Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?”* (Mt 25,37) Látjuk ebből, hogy mennyire nem azzal voltak elfoglalva, hogy számontartsák saját jócselekedeteiket, hanem azzal, hogy Urukra figyelve éljenek, hogy még vissza is kérdeznek, hogy mikor volt ez, Uram Jézus, hát én nem emlékszem rá? Miért nem emlékeztek? Mert nem magukat nézték, és nem ez volt a fontos, hogy feljegyezzék a saját jócselekedeteiket. Így kell nekünk is Krisztust követni, titkon szeretni.

Mindezek után pedig, utoljára nézzük meg, hogy milyen jutalmat ígér nekünk Krisztus, ha így követjük Őt az alamizsnaadásban is. Azt ígéri, hogy a titokban adott alamizsnát Isten nézi és látja, még ha titkon teszed, akkor is. Akkor is, ha titokban marad az emberek előtt. Ezzel Krisztus azt mondja, hogy lehet, hogy mi keveset foglalkozunk saját jócselekedeteinkkel, de higgyük el, hogy Isten annál inkább látja és megjegyzi őket. Ezzel azt mondja az Ige, hogy van, aki foglalkozik a te jó cselekedeteiddel, ne te legyél az, mert az Úr foglalkozik veled, legyen ebben nyugalmad és örömd, hogy az Úr törődik veled. Mert bár az, hogy Isten látja mindazt, amit titokban, mások előtt rejtve teszünk akár otthonainkban, akár máshol, ez a képmutatók számára ugye félelmetes, és rettegést jelent, mert ők lelepleződnek, de az igaz hívőknek vigasztalás forrása és bátorítás, hogy az én szerető Atyám folyamatosan rajtam tartja az Ő szemét, nem azért, hogy bűnön kapjon, hanem itt látjuk, hogy mit néz az Atya: feljegyzi a titkon való jócselekedeteket. Önmagában véve ez is bátorítás számunkra, hiszen Isten igazságosságát ebben az életben sokan abban mérik, hogy mennyire jutalmazza meg a jót. Hány embert hallottam már panaszkodni, hogy az milyen jó ember volt, hogy segítette a családját, a gyermekeit, meg még a családján kívül is másokat, és nézd meg, milyen beteg lett, milyen rossz sora lett, Isten igazságtalan. Krisztus azonban emlékeztet minket arra, hogy a megjutalmazásának ideje nem mindig ebben az életben van, van, amikor

megjutalmaz egy-egy jót cselekvőt. De azt mondja, hogy az igazi jutalom majd az örökkévalóságban lesz. Kicsit hasonló jutalom ez, mint a Nobel-díj, amelyet sok esetben nem egy adott dolog felfedezése után adnak azonnal a tudósnak, hanem e helyett hosszú idő után, egy egész életmű megjutalmazásaként és elismeréseként. Tehát nem egy tettért, hanem egy egész életért. Isten is sokszor nem azonnal adja nekünk a Krisztus által kiérdemelt áldásokat, hanem majd az örökkévalóságban fogja megdicsérni hazatérő Urunk a táalentumokkal jól gazdálkodó szolgálókat.

A másik jutalom pedig az, amit Krisztus említ, hogy személyesen maga a szerető Atya fog minket megjutalmazni. Testvérek, ez jóval több és sokkalta jobb, mint az emberektől nyert dicséret. Mert Isten nem úgy jutalmaz, mint mi, emberek. Egyrészt Krisztus ebben az igében hangsúlyozza, hogy Atyaként fog megjutalmazni minket, nem pedig Úrként. (Bár a táalentumok példázatában úrként szerepel, de itt Krisztus az Atyára mutat rá. Ez azért hangsúlyos, mert egy úr gyakran annyira jutalmazza meg a szolgálókat, amennyire azok jól szolgálták őt, és amennyit kerestek. A táalentumos példázatban ez tükröződik, hogy aki többre bízott, arra az örökkévalóságban is több bízatik rá. És itt nem az összehasonlítás a lényeg, hogy kire mennyi, hanem hogy megjutalmazza.) De egy Atya a gyermekét mérték felett jutalmazza meg, jóval többet ad neki, mint az megérdemli. Gondoljunk csak a hazatérő tékozló fiúra, aki semmit nem érdemelt, mert mindenét eltékozolta. És akkor rögtön az édesapja mit mond? Hozzátok a gyűrűt, a szép ruhát, vágjátok a hízott tulkot, mert hazajött. Az Atya, egy édesapa mindig mérték felett jutalmazza a gyermekét, nem a tettei szerint csupán. Isten is így ad nekünk örökséget, minden mértéket meghaladó módon Krisztusban. És bár lehet, hogy titkon tettünk jót, mégis Isten az üdvözülők serege előtt fog megdicsérni minket. Látjuk? Azt mondja az Úr, hogy ebben a világban titkon, de Ő majd nyilvánosságra hozza azt, és akkor ott lesznek az üdvözülők, és ott mindenki hallani fogja. Mennyivel többet jelent ez minden jelenlegi dicséretnél! Különösen azért, mert akkor az üdvözülők serege nem minket fog már dicsérni a tettünkért, hanem szerető Atyánkat, és majd Neki adják a dicsőséget, hiszen Ő maga cselekedett általunk. Hisz mi azokban a jócselekedetekben tudunk csak járni, amit Isten elkészített számunkra. Mennyivel nagyobb ünnepe és jutalom ez, amikor Isten maga dicsőítteti, nem mi, és ezt kapjuk meg jutalmul, hogy eszközök lehettünk Isten kezében.

Csodálatos ígéreteink vannak tehát arra az esetre, amennyiben Krisztus útján járunk ebben a kérdésben is. Kegyelemből, Krisztusért követhetjük Őt ezen az úton megszabadulva az önzésből, a magunk körül forgásból, az emberek tetszése keresésének ördögi köréből. Krisztus mindezeket véghez tudja vinni bennünk, meg tud ezektől szabadítani, és meg is teszi. Bíz-

zunk Őbenne, és kérjük minden egyes nap Őtőle azt a szeretetet, amely tud minket arra ösztönözni, bátorítani, hogy alamizsnaadással is szolgáljuk Urunkat, és szeressük felebarátainkat. A Szentlélek vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert „*gazdag lévén szegénnyé*” lettél érettünk, hogy mi a Te szegénységed által meggazdagodjunk, s azért, mert nincs semmink, amit ne Tőled kaptunk volna. Mindenünk vagy Te. Köszönjük, hogy először magadat adod nekünk, és Veled együtt mindent megkaphatunk. Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy gondoskodsz rólunk mindenben. Bocsásd meg az aggodalmaskodásainkat: mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk. Pedig a természetben is számtalan példát adsz nekünk, hogy gondoskodsz rólunk.

Kérünk, hogy nyisd ki a mi szívünket is erre a szeretetre mások előtt, ne azt nézzük, hogy valaki méltó-e vagy méltatlan, hanem azt, hogy Igéd szerint Téged dicsőítünk-e vagy sem azzal, hogy adunk. És, Urunk, sokat bízol ránk, kérünk, tegyél minket hűséges sáfárokká, add, hogy valóban úgy tudjunk bánni a ránk bízott javakkal, hogy az Téged dicsőítsen. Magasztalunk azért, hogy gyülekezetünk több adományozásban is részt vehett. Köszönjük, hogy évek óta megadod azt, hogy a tizedünket más gyülekezetek támogatására fordítsuk, ez is a Te kegyelmed és a Te ajándékod, és Neked jár érte a dicsőség és a hálaadás. Szeretnénk azonban kérni, hogy a személyes életünkben is rendezd ezt a kérdést. Hogyha vétkezünk ebben, kérünk, Te igazíts útra, és téríts meg minket. Kérünk, hogy ebben se vezessen minket a hiú dicsőségvágy, vagy az, hogy önmagunk vállalat veressük, és elmondhassuk, hogy jó keresztyének vagyunk, hanem az, hogy a Te szeretetedet és kegyelmedet hálával fogadjuk naponként. Erre hadd legyen feleletünk a titkon, alázattal véghez vitt alamizsnaadás is. Kérünk Téged, hogy segíts visszatérnünk a Te utaidra, add, hogy a szeretet se hidegüljön meg bennünk, hogy ellent tudjunk állni óemberi kísértéseknek: az önzésnek, a magunk körül forgásnak, annak, hogy irigyek legyünk, vagy sajnáljuk másoktól azt, amink van. Kérünk, hogy maradjon meg bennünk a Te szereteted. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy életed alatt is Te ebben példát adtál, de még inkább köszönjük, hogy tökéletesen engedelmes voltál ebben is helyettünk, és így is beteljesítetted a mennyei törvényt és parancsot. Kérünk ezért, hogy Téged dicsőítsünk, magasztaljunk, és Téged akarjunk ebben követni. Áldd meg így, Urunk, gyülekezeti és egyéni életünket is, az „*engedelmesség lelkével támogass*” minket.

Könyörgünk magyar népünkért, hogy Hozzád térhessen, adj ébredést közöttünk, egyházunkért, azokért a gyülekezetekért, amelyek már az evan-

géliumot elvesztették, és már csak a szociális segítségnyújtásba kapaszkodnak. Urunk, kérünk, hogy az első szeretetet és az evangéliumot újból és újból Te ragyogtasd fel számunkra.

Könyörgünk, hogy mindennapi küzdelmeinkben támogass, ha elbukunk, Te emelj fel.

Segítsd betegeinket, Te adj Benned való hitet, bizalmat, lelkierőt elhordozni a testi-lelki fájdalmakat. Kegyelmed szerint kérünk szabadítást és gyógyulást.

Imádkozunk azért, hogy készíts minket az ünnepre is. Magasztalunk Téged, hogy naponkénti valóság lehet a Veled való együttlét Szentlelked által, de az ünnepen is, kérünk, még inkább hadd magasztaljunk Téged, és hirdethessük a világnak, hogy bár testileg távol vagy, Szentlelked által mégis mindennél közelebb.

Könyörgünk, hogy hadd várjunk Téged vissza azzal a jó reménységgel, hogy Veled együtt lehetünk majd teljes mértékben. Kérünk, hogy valóban felkészültek legyünk a Veled való szemtől szembe való találkozásra. Köszönjük, Urunk, hogy nem az ítélet vár azokra, akik Benned bíznak, hanem a kegyelem, a jó szolga és a jó sáfár dicsérete, de még ennél is több: a fiúi örökség, amelyet mérték felett adsz nekünk.

Legyen ezért is áldott a Te szent neved, és add, hogy hálából valóban a teljes életünket, a teljes valónkat Neked tudjuk szentelni naponként. Ebben támogass továbbra is az engedelmesség lelkével!

Ámen.

279,1-2.4

1. Vígak e föld lakosai, Mert megnyíltak ajtajai
Az Úr bő tárházának, Víg a magvető, hogy néki
Orcájának verejtek Nem hiában hullának,
Mert ahol hintett marokkal, Most kiterjesztett karokkal
Hordja kévéi sorát; Aki segítségül híván
Az Urat, dolgozni kíván, Nyer tőle ily adományt.

2. Ezért, ó jóltévő Atyánk, A mi szívünk, nyelvünk és szánk
Csak tégedet magasztal: Hogy ékeskedik a mező
Gyümölcssel és az éhező Számára készül asztal.
Mert amit más nem adhatott, Hintél esőt és harmatot
A szomjúzó földekre, Napodat az igazaknak,
Valamint a hamisaknak Felhoztad mezejükre.

(...)

4. Ha a kenyeres kosárok Bételnek, mi mint sáfárok,
Úgy tartsuk a magunkét. Marháinkat el ne tagadjuk,
Sőt abból önként kiadjuk A felebarátunkét.
Add tudtunkra, hogy el nem vész Az ajándék, sőt az a rész
Marad örökre nálunk, Melyet fordítunk a végre,
Hogy másokat, ha szüregsre Jutnak, abból tápláljunk.